

fiind biruit, nu îngăduie ca altcineva decât omul să învingă pe tiran și nici nu răpește cu forța pe om de la moarte, ci pe acela pe care altă dată moartea îl subjugase prin păcat, pe acesta cel bun și cel drept l-a făcut iarăși biruitor și a mântuit pe cel asemenea prin unul asemenea, lucru ce părea cu neputință. Înțelepciunea, pentru că a găsit dezlegarea cea mai potrivită a acestui lucru imposibil. Căci prin bunăvoința lui Dumnezeu și a Tatălui, Fiul Unul-Născut și Cuvântul lui Dumnezeu, cel care este în sânul lui Dumnezeu și al Tatălui, cel deoființă cu Tatăl și cu Sfântul Duh, cel mai înainte de veci, cel fără de început, cel care era dintru început și era cu Dumnezeu și cu Tatăl și era Dumnezeu și există în chipul lui Dumnezeu, se pogoară aplecând cerurile, adică smerind fără să smerească înălțimea Lui cea nesmerită, se pogoară spre robii Lui printr-o pogorâre inexprimabilă și incomprehensibilă. Căci

aceasta înseamnă pogorârea. Și fiind Dumnezeu desăvârșit, se face om desăvârșit și săvârșește cea mai mare noutate din toate noutățile, singurul nou sub soare, prin care se arată puterea infinită a lui Dumnezeu. Căci ce poate fi mai mare decât ca Dumnezeu să se facă om? Și Cuvântul s-a făcut fără schimbare trup din Duhul cel Sfânt și din Maria Sfânta Pururea Fecioară Născătoarea de Dumnezeu. Și singurul iubitor de oameni se face mijlocitor între om și Dumnezeu, fiind zămislit în preacuratul pântec al Fecioarei, nu din voință sau din poftă sau din legătură bărbătească sau din naștere voluptuoasă, ci de la Duhul Sfânt și în chipul celei dintâi faceri a lui Adam. Și se face supus Tatălui, prin luarea firii noastre, vindecând neascultarea noastră și făcându-ni-se pildă de ascultare, în afară de care nu este cu putință să dobândim mântuire.

(Sfântul Ioan Damaschin, Dogmatica)

4 DECEMBRIE: PRĂZNUIREA SF. MUCENIȚE VARVARA

Sfântă Mare Muceniță
Varvara, icoană

Această slăvită următoare a lui Hristos s-a logodit Lui încă din frageda ei tinerețe. Tatăl ei, păgânul Dioscor, a fost vestit în cetatea Heliopolis din Egipt, prin înălțimea rangului și a bogăției. El a închis-o pe fiica lui Varvara într-un turn înalt, spre a o păzi de ochii oamenilor, căci era foarte învățată și neasemănat de frumoasă la trup. El a înconjurat-o cu tot confortul și cu toată strălucirea, i-a dăruit multe roabe, i-a făcut idol de aur înaintea căruia să se închine și i-a zidit o baie somptuoasă cu două minunate ferestre. Dar privind prin fereastra luxosului ei iatac la frumusețea pământului ce se desfășura la picioarele ei și la lumina strălucitoare a stelelor, mintea înțeleaptă a Varvarei s-a deschis la harul lui Dumnezeu. Ea l-a cunoscut atunci pe Unul Adevăratul Dumnezeu, Făcătorul, în pofida faptului că nu a avut atunci aproape nici un învățător omenesc care să o aducă pe ea la cunoștința aceasta. Odată pe când tatăl ei a lipsit din cetate, Varvara a coborât din turn să se preumbe și, prin Purtarea de Grija a lui Dumnezeu, a cunoscut niște femei care i-au grăit ei și i-au descoperit

crediința în Dumnezeul adevărat, Hristos. Atunci inima Varvarei s-a aprins de dumnezeiască dragoste pentru Făcătorul ei, Hristos Domnul. Ea a poruncit atunci să se taie a treia fereastră în zidul băii ei, astfel încât cele trei ferestre să fie spre cinstea Numărului Sfintei Treimi. Ea pe perete a închipui semnul Sfintei Cruci cu al ei deget, iar semnul s-a săpat prin lucrare dumnezeiască în zid ca și când s-ar fi săpat cu o daltă. Din urmele pașilor ei de pe pardoseala băii au izbucnit izvoare de apă care, umplând bazinul, au dat mai apoi multora vindecare din boli incurabile. Auzind de credința fiicei lui, Dioscor a bătut-o bestial și a alungat-o din turnul ei. El a urmărit-o ca să oucidă, dar s-a deschis stânca și a ascuns-o pe Muceniță de bestialul ei tată. Dar venind Varvara din nou înaintea tatălui ei, el a apucat-o și a târât-o înaintea lui Marțian magistratul, care a osândit-o la bestiale torturi. Ei au despuiat-o pe Varvara de haine și au biciuit-o cu sălbăticie, prefăcând-o toată într-o rană, dar Domnul S-a pogorât la temnița ei și a vindecat-o pe ea desăvârșit. O anume femeie pe nume Iuliana, văzând martiriul Sfintei, a dorit mucenicia și ea. Ambele femei au fost date la cele mai bestiale chinuri, apoi purtate pe străzile cetății spre